

A Kúria a dr. P. Horváth István ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Perger Rita jogi ügyintéző által képviselt alperes ellen kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása, jogkövetkezmények alkalmazása iránt a Miskolci Munkaügyi Bíróságnál 2.M. 223/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Miskolci Törvényszék 1.Mf.20.009/2013/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t

A Kúria a Miskolci Törvényszék 1.Mf.20.009/2013/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 45.000 (negyvenötezer) forint és 12.150 (tizenkettőezer-egyszázötven) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felmerült felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében felmentése jogellenességének megállapítását, jogkövetkezményei alkalmazását kérte visszahelyezése mellőzésével.

A Miskolci Munkaügyi Bíróság a 2.M.223/2012/17. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát a 2012. február 6. napján kelt és közölt felmentéssel jogellenesen szüntette meg. Az alperest 4.898.400 forint átalánykártérítés és 220.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperes javára, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1987. november 9-étől állt az alperes, illetve jogelődei alkalmazásában, 2009. február 1-jétől az alperes M.K.SZ.K.-nak vezetője volt. Az M.K.-ban működő szakszervezetben választott szakszervezeti tisztségviselő is volt. Az 1004/2012.(I.11.) Kormányhatározat kormányzati létszámcsökkentést rendelt el, 1. pontjában a felmentések kezdő napjaként legkésőbb 2012. január 18-át jelölte meg határidőként. A létszámcsökkentés az alperes Munkaügyi Központja szakigazgatási szervnél 33 álláshelyet érintett. Az Sz.K.-ról a felperesnek - a munkáltatói jogkört gyakorló Lórántné O.E., az alperes M.K.SZ.SZ. igazgatója kérésére - két főt kellett kiválasztania, majd számukra 2012. január 18-án a felmentéseket átadni. 2012. január 18-án a munkáltatói jogkört gyakorló a szakszervezet egyetértését kérte K.E., a T.K. választott szakszervezeti tisztségviselőjének 1004/2012. (I.11.) Korm. határozattal elrendelt létszámcsökkentés keretében történő felmentéséhez. Az egyetértés megadásával egyidejűleg a szakszervezet mellékletként megküldte a munkáltatói jogkör gyakorlójának azt a 2008. február 19-én kelt levelet, amely a

választott szakszervezeti tisztségviselők névsorát tartalmazza, mint akikre a levél szerint az Mt. (a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény) 28. §-ában rögzítettek érvényesek. A névsorban a felperes is szerepelt. A 2012. január 25-én az SZB-titkárnak írt levelében L.O.E. a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (Ktjv.) 10. § (12) bekezdésére, valamint a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 66/A. § (1) és (4) bekezdésére utalással kérte a szakszervezet egyetértését a választott szakszervezeti tisztségviselőként megjelölt felperes fenti Kormányhatározat szerinti létszámcsökkentés miatti felmentéséhez. A szakszervezeti titkár azon közlését követően, amely szerint a véleménynyilvánítás a küldöttgyűlés jogkörébe tartozik, a munkáltatói jogkör gyakorló 2012. január 27-én ugyancsak levélben kérte a küldöttgyűlés február 3-ára történő összehívását. A 2012. február 3-án megtartott küldöttgyűlés a felperes felmentéséhez nem adta egyetértését, az erről szóló határozatról a szakszervezeti titkár a 2012. február 3-án kelt levelében tájékoztatta a munkáltatói jogkör gyakorlóját.

Az elsőfokú bíróság ítéletében azt is rögzítette, hogy Lórántné O.E. 2012. január 27-én az SZB-titkárnak olyan tartalmú nyilatkozatot tett, amely szerint bármilyen döntést hoz a küldöttgyűlés, a felperes felmentését végre kell hajtani.

Az alperes a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát a 2012. február 6-án kelt és közölt felmentéssel az iratban az 1004/2012. (I.11.) Korm. határozattal elrendelt létszámcsökkentésre hivatkozással felmentéssel megszüntette.

A felperes a keresetében a felmentés jogellenességét elsődlegesen azon az alapon kérte megállapítani, hogy az alperes megsértette a Ktjv. 10. § (12) bekezdésében előírtakat, a szakszervezet előzetes egyetértése hiányában szüntette meg a választott szakszervezeti tisztségviselő felperes kormánytisztviselői jogviszonyát. Másodlagosan az egyenlő bánásmód megsértésére hivatkozott azzal, hogy a felmentésére érdekképviseleti szervhez való tartozása okán került sor. Harmadlagosan vitatta a felmentés indokának valós és okszerű voltát, mivel azt az 1004/2012. (I.11.) Korm. határozattal elrendelt létszámcsökkentésre hivatkozással a kormányhatározatban megjelölt 2012. január 18-ai végső időpontot követően közölték. Ezen túlmenően a kirendeltségvezetői munkaköre sem szűnt meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elsődleges és másodlagos kereset alaptalan, míg a harmadlagos kereset megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a Ktjv. 10. § (12) bekezdés és a Ktv. 66/A. § (1) - (4) bekezdés, valamint 71. § (2) bekezdés a) pontjának 2012. január 1-jétől hatályos rendelkezéseire hivatkozással kifejtette, hogy mivel a szakszervezet a felperes felmentéséig nem tett eleget a Ktv. 66/A. §-ban írtaknak, azaz kifejezett nyilatkozattal nem jelölte meg az általa védettnek tekintett választott szakszervezeti tisztségviselőt, a felperes felmentéséhez a szakszervezeti szerv egyetértésére nem volt szükség. Tényként volt ugyan megállapítható, hogy mind a munkáltatói jogkörgyakorló, mind a szakszervezet a

felperest megjelölt személynek tekintette, az alperest pedig egyeztetési kötelezettség terhelte volna a szakszervezettel e tekintetben, amelyet az együttműködési kötelezettségét megszegve nem teljesített, ettől azonban a felperes nem vált védett személlyé.

A másodlagos kereseti kérelmet - amely kapcsán a felperes az egyenlő bánásmód megsértésére hivatkozott - azért tartotta alaptalannak, mert a felperes nem valószínűsítette a védett tulajdonsága és az őt ért hátrány közötti okozati összefüggést, a 2003. évi CXXV. törvény (Esélytv.) 19. §-ában előírtakat.

Részben megalapozottnak értékelte az elsőfokú bíróság a harmadlagos keresetet utalással a Ktjv. 8. § (1) bekezdés a) pontjára és (3) bekezdésére. Érvelése szerint függetlenül attól, hogy a Kormányhatározat nem jogszabály, az a végrehajtásra kötelezettek részére kötelező rendelkezést tartalmaz, a felmentések közlésére meghatározott határidőt is ideértve. Amennyiben a Kormányhatározat rövid határidőt szab meg, olyan személyeket kell kiválasztani, akikkel a felmentés a megadott határidőn belül közölhető. Abban az esetben, ha az alperes a felperest úgy kezelte, mint akinek a felmentéséhez a szakszervezet egyetértése nem szükséges, a jogviszony határidőn belüli megszüntetésének objektív akadályja nem volt. Kiemelte, hogy még a szakszervezet megkeresése is a határidő eltelte után történt. Az alperes a mulasztására eredményesen nem hivatkozhat.

Utalt arra a harmadlagos kereset munkakör megmaradásával összefüggő hivatkozása kapcsán, hogy amennyiben a munkáltató a megmaradt munkaköri feladatokat addig alkalmazott személlyel láttatja el, a létszámcsökkentéssel indokolt felmentés jogszerűségét ez nem érinti.

Az elsőfokú bíróság a 2012. évi V. törvény 53. §-a és a közszolgálati tisztségviselőkről szóló 2011. évi CXCV. (Kttv.) 193. § (1), (5) és (6) bekezdése felhívásával a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján 13 havi illetménnyel egyező összegű átalánykártérítés megfizetésére kötelezte az alperest a felmentés jogellenességére tekintettel.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a kereset elutasítására irányult azzal, hogy a Kormányhatározatban megjelölt határidő elmulasztása nem eredményezhet jogellenességet. A felperesi csatlakozó fellebbezés az ítélet részbeni megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy a felmentés a munkajogi védelemre vonatkozó szabályok és az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt is jogellenes. Kérte ezzel összefüggésben a rá nézve kedvezőbb jogkövetkezmény alkalmazását.

A Miskolci Törvényszék az 1.Mf.20.009/2013/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az átalánykártérítés mértékét 4.521.600 forintra leszállította, az alperest 2.028.097 forint elmaradt illetmény és annak kamata, továbbá másodfokú perköltség megfizetésére is kötelezte a felperes javára. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Rendelkezett

arról, hogy a fellebbezési eljárási illeték az államot terheli. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fellebbezés alaptalan, míg a csatlakozó fellebbezés alapos.

Irányadónak tekintette az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, azonban nem értett egyet azon következtetésével, miszerint a felperes ne lett volna a szakszervezet által megjelölt felmentési védelem alatt álló szakszervezeti tisztségviselő a felmentés időpontjában. Kifejtette, hogy sem a Ktv., sem a Kttv. nem ír elő alakszerűséget a védett személy megjelöléséhez. Abban az esetben, ha a felek nyilatkozataiból egyértelműen megállapítható, hogy a munkáltatói jogkörgyakorló irányában a szakszervezet vezetője egy adott személyt választott tisztséget betöltő személyként jelölt meg, az elfogadható. Azon túlmenően, hogy 2012. január 20-án az SZB titkár írásban közölte az alperessel a szakszervezeti tisztségviselők névsorában szereplően a felperes nevét, mind a munkáltató, mind a szakszervezet megjelölt tisztségviselőként kezelte őt. Mindebből a törvényszék azt a következtetést vonta le, hogy ha a korábbi írásbeli megjelölés nem lenne elegendő, a szakszervezet ráutaló magatartással is megjelölte és megjelölhette a felperest, mint védett személyt, erről a munkáltató tudomást szerzett, a szakszervezettel egybehangzó jogcselekményeket tett a felmentéshez szükséges egyetértés megszerzéséhez. A másodfokú bíróság az együttműködési kötelezettség megszegésén túlmenően az alperes rendeltetésellenes joggyakorlását is megállapította a fentiek kapcsán. Kifejtette, hogy a megváltozott jogszabályi környezetben az alperesnek nemcsak azt kellett volna közölnie a szakszervezettel, hogy a kötelezettségét másképpen értelmezte, hanem - amennyiben a szakszervezet magatartását és tájékoztatását a felperes védett tisztségviselőként való megjelölése körében nem tartotta elegendőnek - a felperes megjelölését illetően a szakszervezet nyilatkozatát kellett volna kérnie. Az alperes rendeltetésellenes joggyakorlása pedig abban áll, hogy L.O.E. igazgató nyilatkozatából következően - amely szerint maga is azt tartotta korrektnek, ha megszerzi a szakszervezet egyetértését, ezért nem értesítette az SZB titkárt a küldöttgyűlés szükségtelenségéről - csak az egyetértés megtagadása után hivatkoztak a megváltozott jogszabályra. Így ha a szakszervezet a felmentéssel egyetért, a véleményét kikéri, ha nem, akkor pedig a megváltozott jogszabály alapján mentik fel a felperest hozzájárulás nélkül. A törvényszék álláspontja szerint e magatartás joggal való visszaélés. A másodfokú bíróság ennek kapcsán rámutatott arra, hogy a 2012. január 1-jétől hatályos jogszabályi változással nem csökkent a választott tisztséget betöltő szakszervezeti tisztségviselők védelmének jelentősége, annak a jogalkotó változatlanul hangsúlyozottan szerepet tulajdonít az egyetértés szükségességével. Amennyiben az alperes olyan gyakorlatot folytat, amelynek alapján a létszámcsökkentés elrendelése a szakszervezeti tisztségviselő védelmét, védettségét felülírja, az mindenképpen jogellenes. A szakszervezet esetleges

rendeltetésellenes magatartása az egyetértési jog gyakorlása során a per tárgyát nem képezte.

A fellebbezési tárgyaláson a felperes a csatlakozó fellebbezését akként módosította, hogy elsődleges kereseti kérelemként a felmentési indok valótlan, okszerűtlen voltára alapított igényét kívánta érvényesíteni.

A törvényszék a Pp. (a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény) 247. § (1) bekezdésére, és 146. § (5) bekezdésére, továbbá a 235. § (1) bekezdésére hivatkozással úgy foglalt állást, hogy a fellebbezési eljárásban a felperesnek nem volt törvényes lehetősége a keresete olyan módosítására, amellyel a vagylagos kereseti kérelmei sorrendiségét megváltoztathatta volna. Erre tekintettel az elsődleges kereseti kérelmének megalapozottsága folytán a további kereseti kérelmeket a törvényszék - érvelése szerint - már nem vizsgálhatta.

A Kttv. alkalmazni rendelt 13. § (4) bekezdése (helyesen 193. § (4) bekezdése) alapján az elsődleges kereseti kérelemhez kapcsolódó jogkövetkezményként az átalánykártérítés 13 havi mértékét 12 havi összegre mérsékelte, és az alperest elmaradt illetmény megfizetésére kötelezte a jogerős ítéletig terjedő időszakra.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályokkal összhangban álló új határozat hozatalát, másodlagosan a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett a Miskolci Törvényszék új eljárásra és új hozatalára utasítását kérte.

Érvelése szerint a törvényszék a megállapított tényállásból téves, jogszabálysértő következtetést vont le, a jogszabályi összefüggéseket figyelmen kívül hagyta, ítélete sérti a Ktjv. 10. § és a Ktv. 66/A. § rendelkezéseit. A hivatkozott törvényszöveg ugyanis a szakszervezet részéről cselekvést követel meg, a törvényszék következtetése, amely szerint a szakszervezet ráutaló magatartással a felperest mint védett személyt megjelölte, téves. Kifejtette, hogy a megváltozott jogszabályi rendelkezések két feltétel együttes teljesülését írják elő a munkajogi védelem érvényesíthetőségére, a választott tisztség betöltését és a szakszervezet általi védettként megjelölést. A szakszervezetnek a védett személyt kifejezetten meg kellett volna jelölnie, és erről a munkáltatót értesítenie. Rámutatott, hogy a 2012. január 20-án megküldött, 2008. február 19-én a munkáltató jogelődje felé már előterjesztett iratban felsoroltak nem minősülnek a perbeli időszakban munkajogilag védett személynek, a jogszabályváltozás ugyanis a védett kör szűkítésére irányult, a megjelölés legfeljebb egy kormánytisztviselőre vonatkozhatott volna. A hivatkozott levél időbeliségében és tárgyában is eltér a per tárgyát képező védettségre vonatkozó megjelöléstől, az az adott időben és helyzetben a szakszervezeti tisztségviselők munkaidő-kedvezményének pénzbeli megváltására vonatkozott.

A felperes által vezetett kirendeltség a Ktv. 66. § szerinti telephelynek nem minősült, az alperes alapító okirata telephelyként

a szakigazgatási szerveket nevezi meg, a kirendeltségeket azok belső szerveiként jelöli. Az M.K.-nál mint szakigazgatási szervnél egy választott tisztségviselő volt megjelölhető. Hangsúlyozta, hogy ha a munkáltató és a szakszervezet a felperest megjelölt és védett személynek tekintette is, a felperes megjelölt, védett személlyé válását e körülmény nem eredményezhette, ahogy az alperesnek az együttműködési kötelezettséget esetlegesen megszegő magatartásai sem. Azzal is érvelt, hogy - amennyiben a ráutaló magatartással való megjelölés elegendő is lett volna - a szakszervezet a megjelölési jogát K.E. esetében már kimerítette. Vitatta az alperesi rendeltetésellenes joggyakorlást hivatkozva a folyamatos együttműködésre, az egyetértés kikérésére. Álláspontja szerint a jogszabály ismeretének hiánya vagy bizonytalansága rendeltetésellenes joggyakorlást nem valósíthat meg. Hivatkozott e körben arra is, hogy az együttműködési kötelezettség megszegése és a rendeltetésellenes joggyakorlás mint önálló jogcímek nem érvényesíthetők, felperesi erre irányuló kereseti kérelem hiányában nem értékelhetők.

A felülvizsgálati kérelem a másodfokú ítélet indokolását hiányosnak és eljárásjogi szempontból aggályosnak tartotta. Az nem tért ki ugyanis a fellebbezéssel érintett harmadlagos kereseti kérelemre, illetőleg a csatlakozó fellebbezés elsődleges kereseti kérelmet meghaladó részére. Függetlenül attól, hogy a törvényszék ítélete ebben állást nem foglalt, részletesen előadta a másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatosan előterjesztett csatlakozó fellebbezés alaptalanságával összefüggő álláspontját, egyetértve az elsőfokú bíróság erre vonatkozó okfejtésével. Részletezte a felmentés valós, okszerű voltát vitató harmadlagos kereseti kérelemmel kapcsolatos érvelését is, megalapozatlannak tartva az elsőfokú bíróság ítéletét és annak e körben megfogalmazott indokolását. Rámutatott, hogy mivel a felmentés alapjául szolgáló Kormányhatározat nem minősült jogszabálynak, az abban foglaltak késedelmes teljesítése a felmentés jogellenességét nem okozhatja. A megjelölt határidő nem volt betartható, iratellenes az az elsőfokú ítéleti megállapítás, amely szerint egy gyorsan kivitelezett létszámcsökkentést írtak elő, és a döntés határidőt csak a felmentés jogcímén megvalósult létszámcsökkentés esetén szabott meg. A Kormányhatározatot hozó szerv ugyanis maga sem tekintette jogellenesnek a perbeli dátum utáni közléseket, illetve a „határozott idős szerződésekkel foglalkoztatottak” státuszának megszüntetését. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése az Mt. 4. és 5. §-ai, valamint az Esélytörvény rendelkezései tükrében sem helytálló. Ezen rendelkezéseket és az MK. 95. számú állásfoglalást is sértette volna, ha a munkáltató a felmentési védelemmel vagy korláttal érintett dolgozókat a létszámleépítés során figyelmen kívül hagyta volna. Az ilyen jogértelmezés a munkáltatónak a felmentési kör gazdálkodási, célszerűségi szempontok szerinti meghatározása iránti kizárólagos jogát is elvonná. Összességében a felmentés határidőn túli átadása nem jelenti az intézkedés valótlanosságát, okszerűtlenségét, a

felmentésre a Kormányhatározat által rendelt jogcímen, azzal összefüggésben került sor.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

Hangsúlyozta, hogy a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok, törvénysértés nélkül járt el, a tényállást az elsőfokú bíróság teljes körűen felderítette, a másodfokú bíróság a Ktjv. 10. §-át és a Ktv. 66/A. §-át helyesen alkalmazta. E rendelkezések alaki kötöttséget nem állapítanak meg a védett szakszervezeti tisztségviselő megjelölésére, a 2012. január 20-án alpereshez érkezett levél a megjelölést tartalmazta. Ezen túlmenően az alperes a szakszervezettel egybehangzóan járt el a felmentés miatt szükséges egyetértés megszerzéséhez, a felperest védelemre megjelölt tisztségviselőnek tekintette. A peres eljárást megelőzően ennek ellenkezőjét nem állította. Megalapozottnak tartotta azt a jogerős ítéleti megállapítást is, amely szerint az alperes az együttműködési kötelezettségét és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét is megszegte. Alaptalannak értékelte a harmadlagos felperesi kereseti kérelem kapcsán a felülvizsgálati kérelemben megfogalmazottakat is.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül. A felülvizsgálati kérelem önálló rendkívüli jogorvoslati kérelem, a Pp. 272. § (2) bekezdés előírása szerint abban pontosan meg kell jelölni a jogszabálysértést a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett. A Pp. 271. § (1) bekezdés d) pontjára figyelemmel pedig a határozat indokolása ellen nincs helye felülvizsgálatnak.

A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet tekintetében nem jelölte meg az általa kifogásolt konkrét eljárási jogszabálysértést, ezért az ezzel összefüggő hivatkozása a fenti követelményeknek nem felelt meg. Az alperes jogszabály megjelölése nélkül utalt a jogerős ítélet indokolásának hiányosságára a felperes másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmét illetően. E vonatkozásban azonban a törvényszék kifejtette, hogy az elsődleges kereseti kérelem alapossága folytán nem kerülhetett sor azok vizsgálatára. Ily módon megindokolta, hogy a másodlagos és harmadlagos kereseti kérelem értékelésére milyen okból nem tért ki, az ezzel kapcsolatos okfejtést azonban a felülvizsgálati kérelem nem támadta, megsértett eljárási szabályt, jogszabályi rendelkezést határozottan nem jelölt meg.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem azon részeit bírálhatta el, amelyek a törvény fenti előírásainak megfeleltek, így nem térhetett ki a felperes másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmei körében a felülvizsgálati kérelemben érdemben előadottakra.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértésként

hivatkozott a Ktjv. 10. § és a Ktv. 66/A. § helytelen alkalmazására, értelmezésére. Helyesen utalt arra, hogy az említett rendelkezések értelmében a választott szakszervezeti tisztségviselő védettségének feltétele volt a szakszervezet általi megjelölése. A másodfokú bíróság azonban jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a szakszervezet akár ráutaló magatartással megjelölhette és meg is jelölte a felperest ilyenként. A kormánytisztviselői jogviszonyban is alkalmazandó Mt. 6. § (1) bekezdés [Ktjv. 2. § (1) bekezdés és Ktv. 71. § (2) bekezdés] alapján a munkaviszonnyal kapcsolatos nyilatkozatokat - ha a munkaviszonyra vonatkozó szabály eltérően nem rendelkezik - alaki kötöttség nélkül lehet megtenni. Kötelező alakiség hiányában a szakszervezet ráutaló magatartását a felperes védett személyként történő megjelöléseként el lehetett fogadni, ez nem tekinthető a jogszabályi előírásokkal ellentétes jogértelmezésnek.

A munkáltatói jogkörgyakorló 2012. január 25-én a szakszervezeti titkárnak írt, egyetértést kérő leveléből következően a munkáltató is így járt el, levelében a felperest egyértelműen a szakszervezet által „megjelölt” személyként nevezte meg, utalva a 2012. január 1-jétől hatályos új jogszabályi rendelkezésekre, a Ktv. 66/A. §-ára és a Ktjv. 10. § (12) bekezdésére. Tekintve, hogy a Ktv-ben korábban 66/A. § nem is létezett, a rá való hivatkozás csak az új szabályok alapján történhetett. Nincs jelentősége ily módon annak, hogy a szakszervezet egy 2008. február 19-én készült listát küldött meg 2012. január 20-án az alperes számára a védett tisztségviselőről, hiszen az abban foglaltakat az alperes az új szabályok szerinti közlésnek a felperesre vonatkozóan a 2012. január 25-ei levelével igazoltan elfogadta, tudomásul vette.

Az említett levél az alperes állításával szemben nem kizárólag a munkaidő-kedvezményről szólt, hanem a munkahelyi szervezet választott tisztségviselőinek névsorát tartalmazta, akik esetében a Munka törvénykönyve 28. §-ában rögzítetteket kérték figyelembe venni. A 2012. január 1-jén bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel az Mt. 28. §-a a kormánytisztviselők esetében már nem volt alkalmazható, de a korábban kifejtetteknek megfelelően maga az alperes fogadta el ilyen tartalmú közlésnek a szakszervezet eljárását. SZ.B.A.szakszervezeti titkár felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott tanúvallomásából sem következik, hogy a szakszervezet semmilyen módon ne jelölte volna meg a felperest védett szakszervezeti tisztségviselőként. Ő ugyanis azt adta elő, hogy a 2012. január elején átadott levél tartalmazta e személyek névsorát, és abból a munkáltatói jogkör gyakorlója és az ő számára is teljesen egyértelmű volt, hogy a felperes ilyen kijelölt személy. Azt is vallotta, hogy alperesnél utóbb kialakult gyakorlat szerint minden kirendeltségen, mint külön telephelyen egy személy védettként megjelölésre került, a jogszabályt az alperes is így értelmezte a későbbiekben.

Az nem volt vitás, hogy az Sz.K.-n a felperes volt az egyetlen választott szakszervezeti tisztségviselő.

Az érdektelennek nem tekinthető L.O.E. munkáltatói jogkör gyakorló előadása nyilvánvalóan nem fogadható el arra nézve, hogy nem volt tisztában a szakszervezet egyetértését kérő levelében feltüntetett jogszabályi rendelkezésekkel. A munkáltatói jogkör gyakorló, illetve a munkáltató alperes erre alappal nem is hivatkozhat.

A fenti bizonyítékokból a törvényszék okszerűen vonhatta le azt a következtetést, hogy a szakszervezet a felperest mint védett személyt írásban, illetve a munkáltatóval közös, egyező tartalmú jogcselekményekkel megjelölte, amely megjelölést a munkáltató is elfogadott, és ennek figyelembe vételével járt el. Ebből az okból sincs jelentősége az alapító okirat telephely meghatározásának, és a K.E. felmentésével kapcsolatosan előadottaknak sem. A szakszervezet a Ktv. 66/A. § (3) bekezdés értelmében egyébként is jogosult volt a védett kormánytisztviselő helyett más kormánytisztviselőt megjelölni, ha az utóbbi jogviszonya vagy tisztsége megszűnt. Peradat, hogy K.E. jogviszonyát korábban felmentéssel megszüntették.

Az alperes a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát a szakszervezet egyet nem értése ellenére megszüntette. Helytállóan jutott a másodfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy ennek során a munkáltató az együttműködési kötelezettségét megsértve járt el. Amennyiben a megváltozott jogszabályi környezetben kétségei voltak a felperes mint választott szakszervezeti tisztségviselő védettségét illetően, úgy meg kellett volna kérdeznie, hogy akár a megváltozott szabályokra, akár K.E. jogviszonya megszűnésére tekintettel ki a védettként kezelendő tisztségviselő, illetve a felperes ilyen személynek minősül-e. Nyilvánvalóan ez azért maradhatott el, mert az alperes a felperest védett tisztségviselőnek tekintette. Az együttműködési kötelezettség megszegése éppen abban áll, hogy további egyeztetés nélkül - a felperes megjelölt védett személyként történő elfogadását követően - a szakszervezet nyilatkozatát utóbb a jogszabályváltozásra hivatkozással figyelmen kívül hagyta.

A felperes e munkáltatói magatartás kapcsán már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott az alperes rendeltetésellenes joggyakorlására (jegyzőkönyv), együttműködési kötelezettségének elmulasztására, ezért mind az első-, mind a másodfokú ítélet alappal tért ki erre, nem mint külön kereseti kérelemre, hanem az alperes helytelen eljárását alátámasztó érvelésre. Miután a felmentés a felperes védettsége, annak figyelmen kívül hagyása okán jogellenes, fogalmilag nem lehetséges a rendeltetésellenesség megállapítása. Az ugyanis a jogszabály formai betartása mellett valósulhat meg, míg a jelen esetben a munkáltató a konkrét jogszabályi rendelkezés megsértésével járt el. Az együttműködési kötelezettség megszegésének pedig annyiban van jelentősége, hogy az ebben megnyilvánuló felróható magatartására az alperes alappal nem hivatkozhat. Mivel a szakszervezetnél elmulasztotta jelezni, hogy a megjelölést az adott módon nem fogadja el, konkrétabb adatközlést nem kért, sőt kifejezetten úgy kezelte a felperest mint megjelölt

személyt, utóbb nem állíthatja, hogy a szakszervezet a felperest nem megfelelő módon jelölte meg.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta. A pervesztes alperest kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a felperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

Az alperes személyes illetékmentességére figyelemmel (az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pont) a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § és 14. § alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2014. március 12.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Takács Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hiteléül:Nné tisztviselő